

Række af ensartede Foranstaltninger overalt i alle Lande, og det ærede Medlem vil se, at Lande, som styres af konservative Partier, Lande, som styres af radikale Partier, og Lande, som styres af moderate Partier, overalt har følt de samme Vanskeligheder og delvis anvendt de samme Midler til at imødegaa dem. Jeg tør sige, at vi har lært af andre, og det er muligt, at ogsaa andre har lært noget af os. Jeg tror, at man, naar en Gang vor Virksomhed i saa Henseende skal overgives til Bedømmelse, maa erkende, at vi har haft politiske Muligheder for her i Landet at tilvejebringe forholdsvis rolige Forhold mellem Befolkningens forskellige Dele og forholdsvis gode Kaar for de forskellige Erhverv. Hvis man tillige maa erkende, at vi under vort Arbejde i saa Henseende har handlet frygtløst og uden Ængstelse for Kritik fra nogen Side, skal jeg ikke være bekymret overfor denne Bedømmelse. Jeg ved ganske vist, at man fra forskellige Sider inddeler sin Kritik overfor Regeringen i to Afsnit. Det ene gaar ud paa at sige til Regeringen: Du spørger ikke Rigsdagen, altsaa handler du enevældigt! Det andet gaar ud paa at sige: Du spørger Rigsdagen, altsaa frygter du for Answeret! Den ene Gruppe af Kritik gaar ud paa at sige: Du forhandler dig til Rette med Partierne, altsaa forlader du dit eget Program! Den anden Gruppe af Kritik gaar ud paa at sige: Du forhandler dig ikke til Rette med Partierne, altsaa er du ingen Landsregering! Det sidste har det ærede Medlem, som talte for det konservative Parti, fremsat her i Dag. Nu, en saadan Kritik holder jo ikke i Længden.

Det ærede Medlem kom saa yderligere ind paa, hvem der ydedes Støtte ved den Politik, som var ført af Regeringen, og sagde, at man havde været ivrig for at hjælpe dem, som var længst nede, dem, som var i virkelig Nød, dem, som var vanskeligst stillede i Forvejen. Jeg havde ikke Indtrykket af, at det ærede Medlem mente, at dette i og for sig var galt. Selvfølgelig har Arbejderpartiet sat al sin Virksomhed ind paa at komme de saaledes vanskeligst stillede til Hjælp, men jeg tror, at naar en Gang denne Periode skal gøres op, vil der ogsaa lyde megen Anerkendelse til Arbejderpartiet for det Maadehold, hvormed det har virket til dette Formaalets Fremme. Men naar det ærede Medlem derefter vendte sig til dem, der ikke var blevet hjulpet under den nuværende Situation, og derunder særlig fremhævede Mellemstanden og sagde, at den sidste store Dyrtilslov,

den, som tilsigtede at sætte Kommunerne i Stand til at komme Befolkningen til Hjælp, blev en Hjælp for de vanskeligst stillede og ikke for dem højere oppe, ja, saa er det jo ved Bestræbelser fra det ærede Medlems Parti i Forening med Partiet Venstre, at Loven har faaet denne særegne Karakter.

Det ærede Medlem har meddelt sin Tale i Manuskript til de to konservative Aftenblade, og i „Nationaltidende“ findes den gengivet under Overskriften: „Regeringen, Mellemstanden og de nye Skatter“. Regeringen og Mellemstanden — det var jo Ledemotivet i det ærede Medlems Tale. Jeg vil gerne sige, at hvis Mellemstanden kunde leve af Ord, havde den faaet et meget værdifuldt Næringsmiddel i det ærede Medlems Tale, men skal den leve af andet, er den noget vanskeligere stillet. Det ærede Medlem sagde, at Regeringen havde ikke lidt paa sin Samvittighed ved at have holdt sig tilbage overfor Mellemstanden, og han begrundede det særlig ved at henvise til det Lovforslag, som var fremsat angaaende Dyrtilslov til Statens Tjenestemænd. Han rettede ogsaa herunder et fornyet Angreb paa Loven om de indkaldte, skønt det dog maa erkendes, at den Byrde, som hviler paa disse, i udpræget Grad er en særlig Byrde, og at der er al mulig Grund for Statsmagten til at tage Hensyn til den Byrde, som saaledes er lagt paa de indkaldte og særlig dem blandt disse, som har en Byrde fremfor andre af de indkaldte. Men naar det ærede Medlem mente, at Regeringen havde holdt sig tilbage her, vil jeg dog gerne sige, at til Bedste for Mellemstanden virker alle de prisregulerende Foranstaltninger, som er truffene, og som trykker Priserne paa en Række vigtige Næringsmidler. Og det kan ikke andet end undre mig, at det ærede Medlem, som nævnedes, at Regeringen ikke i saa Henseende havde hjulpet Mellemstanden nok, i Løbet af sit Foredrag erklærede, at hvis man vilde benytte Fragtbidraget til at nedsætte Prisen paa Majs og derigennem maaske ogsaa Maksimalprisen paa Flæsk, vilde han ikke være med hertil, fordi — han brugte der et gammelt Slagord — ogsaa Folk, som havde godt Raad, derved fik Nytte af Foranstaltningen. Thi det er jo stik modsat hele Tendensen i hans Tale, som gik ud paa, at foruden dem, der er økonomisk længst nede i Samfundet, er der en Mellemstand, som lider haardt under Dyrtiden, og som det kunde være ønskeligt at komme til Hjælp; og jeg kan ikke tro